

skal sige: Nu skifter vi bleen på alle børnene her i vuggestuen præcis kl. 11.00, så tager vi alle ti børn på stuen og skifter dem på én gang i stedet for at skifte dem, når der er behov for det? Det er altså en mærkelig indstilling, når vi har med mennesker at gøre.

En stor del af dem, der arbejder i den offentlige sektor, arbejder altså med mennesker. Det kan man ikke effektivisere, som om det var en fabrik. Det er jo der, det går galt, det er der, folk bliver slidt ned.

Når vi så samtidig ved, at vi kunne ansætte de 7.000 arbejdsløse pædagoger og pædagogmedhjælpere, der er i dette land, for en beskedent merudgift på 100 mio. kr., fordi vi sparer dagpenge og får mere ind i skat, ville finansministeren så ikke være med til at kigge på den type velfærdsreformer, hvor vi får meget mere velfærd, meget bedre vilkår for vores børn, samtidig med at vi sikrer, at der er færre, der bliver nedslidte, fordi der bliver flere om at dele arbejdet?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu drejer det sig også om velfærd og om at kunne finansiere velfærden, ikke? Det er ikke bare et spørgsmål om, hvor mange personer der er inde i et givet rum. Det er et spørgsmål om, hvilke funktioner der skal løses, og hvem der kan løse dem.

Modellen med børnehaven og vuggestuen er så fru Line Barfods egen. Det er jo sådan en model, man kunne forestille sig i et tidligere Østeuropa, hvor vi i virkeligheden ønsker frihed og valgfrihed. De, der kan gøre det bedst for forældrene, er også dem, der får lov at passe forældrenes børn, fordi politikerne ikke bestemmer, hvem der skal løse opgaverne, men forældrene får langt mere at skulle bestemme selv.

Det er også noget af det, der er vundet efter regeringsskiftet, altså at man fokuserer meget mere på, hvad borgerne og forældrene selv ønsker? Hvilke veje ønsker de for deres børn eller i øvrigt for den familie, som de egentlig har ansvaret for? Det er egentlig meget enkelt.

Det er meget enkelt at give frihed til borgerne, og det er jo en del af det med velfærd. Det er ikke bare at sige til nogen: Fordi du ikke kan være i arbejde på en normal arbejdsplads, skal du ansættes i det offentlige. Nej, det er at sikre, at flest muligt overhovedet kan blive ansat på en normal arbejdsplads og have det værd, at de er ansat på grund af det, de kan. De er ikke ansat,

fordi de udgør en overtallig størrelse. Så det har også noget at gøre med menneskesyn.

Hele ideen må jo være, at man sikrer, at den uddannelse, man kan give borgerne over tid, gør, at flest muligt kan matche de krav, der stilles på arbejdsstederne, og så også indrette arbejdsstederne på en moderne måde, således at alle er glade for at møde om morgenen og glade, når de går hjem. Det kan være, de er trætte, når de går hjem, men de går alligevel glade hjem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1282

9) Til finansministeren af:

Line Barfod (EL):

»Står ministeren ved sine udtalelser i Politiken den 16. februar 2005, hvor ministeren i modsætning til Velfærdskommissionen sagde, at de reformer, »der står ude i fremtiden, langt hen ad vejen er baseret på, at man får det bedre efter reformerne«?»

Line Barfod (EL):

Den 16. februar i år i Politiken udtalte ministeren, at han i modsætning til Velfærdskommissionen mente, at de reformer, »der står ude i fremtiden, langt hen ad vejen er baseret på, at man får det bedre efter reformerne«.

Så vil jeg jo gerne høre: Hvem er man? Er det de rige, dem, der i forvejen har det godt, eller er det dem, der i dag er udstødt fra arbejdsmarkedet, som også skal have det bedre? Er det også alle dem, der er afhængige af det offentlige og en god velfærd, der skal have det bedre efter velfærdsreformerne? Hvem tænker ministeren på, når han udtaler, at »man« får det bedre efter reformerne?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Velfærdskommissionens medlemmer har jo haft et ønske. Det er at være med til at løfte den samlede velfærd. Det er jo en samlet velfærd, og for mig er det altså en gevinst for den dansker, der er rask og kan være i arbejde længst muligt. Det er menneskeligt set for mig en gevinst, at man er selvhjulpent længst muligt. Det er mere velfærd at sige: Hvordan sikrer man det?

Hvordan skaffer man ressourcer til det videniveau, der kommer på sundhedsområdet, sådan at man i virkeligheden er i stand til at behandle flere i sundhedssektoren med f.eks. fysi-